

Ketė Donovan apsisukusi nulipo nuo senos baro kėdutės, ant kurios kadaise dažnai mėgdavo prisėsti ir jos tėvas. Kai Ketė jau ruošėsi išeiti iš O'Malio baro, Steisė jai pasakė:

— Tau tikrai nepatiks, kai sužinosi, ką padariau.

Išgirdusi Steisės balso toną, Ketė sukľuso.

— O ką tu padarei?

O'Malio baras kadaise buvo viena iš tų vietų, kur po darbų atsikvėpti rinkdavosi policininkai. Tais laikais kartu su kolegomis iš Niujorko policijos departamento čia dažnai užsukdavo ir Ketės senelis, ir tėvas. Dabar šis baras buvo virtęs turtingų tėvų išpaikintų vaikų, jau suaugusių, pretenzinga pasisėdėjimo vieta, pilna šiugždančiais baltais marškiniais ir juodais kostiumais vilkinčių vaikinių su dviejų dienų šeriais vietoj barzdos. Šie jaunuoliai nepageidaujamus plaukus nuo kūno šalindavo taip kruopščiai, kad tik niekam niekada nekiltų minčių, jog jie apskritai depiliuojasi. Nuo veidų šitiems minkštakūniam vyriokams su putomis standintais plaukais retai kada dingdavo kvailos šypsenos, o vietoj „Grey Goose“ degtinės jie gerdavo „Ketel One“, nes per televiziją buvo matę reklamą, kurioje aiškino, kad tai tikrų vyrų gėrimas.

Steisės žvilgsnis ėmė klaidžioti po barą. Ak, tas laiko tempimas. Ketei toks jos elgesys nepatiko.

— Tai ką padarei? — dar kartą paklausė Ketė.

— Na...

— Ką?

— Va ten, matai? Įdomus egzempliorius.

Ketė pasisuko dešinėn, norėdama vogčiomis žvilgtelėti.

— Matai jį? — paklausė Steisė.

— O taip.

Baro interjeras per tuos metus pasikeitė ne tiek ir daug. Žinoma, seni griozdiški televizoriai buvo pakeisti į plokščiaekranius, o per juos rodomų sporto programų įvairovė, galima sakyti, buvo net per didelė — juk kam gali rūpėti, kaip sekasi kokiai nors Šiaurės Amerikos Vakarų konferencijos Šiaurės vakarų pogrupio ledo ritulio komandai. Bet vis tiek baras išlaikė policininkų kadaise pamėgtos vietos dvasią, kuri dabar ir viliojo visus tuos apsimetėlius ir pamaištas, — jų buvimas keitė baro įvaizdį, ir ši vieta ėmė virsti ankstesnės užteigos parodija.

Ketė turbūt vienintelė čia dar retkarčiais užsukanti policininkė. Kiti jos kolegos, pasibaigus pamainai, skubėdavo tiesiai namo arba į anoniminių alkoholikų susirinkimus. Ketė ateidavo ir tiesiog sėdėdavo ant tos pačios kėdutės, ant kurios kadaise laiką leisdavo jos tėvas. Rymodavo apsupta niekaip nepaliekančių praeities vaiduoklių — šiandien prisiminimai apie tėvo nužudymą Ketei kaip niekad įkyriai sukosi galvoje. Labai norėjosi čia ramiai pabūti ir nors taip pajusti tėvo artumą, be to, gal ir nuvalkiotai skambės, kartu iš to jausmo pasisemti jėgų.

Bet šitie išsipustę bičiukai juk neleis jai ramiai pabūti.

O tas vyrukas, į kurį jos dėmesį atkreipė Steisė, akivaizdžiai stileiva. Jo akis dengė akiniai nuo saulės. Akiniai nuo saulės vienuoliktą valandą vakaro. Kiti stileivos atributai — prie grandinės prikabinta piniginė, skarelė ant galvos, surišta pakaušyje, prasagstyti šilkiniai marškiniai, daugybė tatuiruočių (atskira kategorija — mėgstantys pasipuikuoti savo padermės simboliais), metaliniai kario identifikavimo žetonai, nors su armija neturi nieko bendra, ir milžiniškas laikrodis baltu ciferblatu ant riešo.

Tas su akiniais nuo saulės išsišiepė ir atsisukęs į Ketę su Steise kilstelėjo savo gėrimo stiklą.

— O, mes jam patinkam, — pastebėjo Steisė.

— Baik tempti gumą. Geriau sakyk, kas man turėtų nepatikti?

Kai Steisė atsisuko, Ketė per jos petį pamatė, kaip nusivylė akiniuotas dabita su itin brangiu losjonu išblizginta marmūze. Tokią veido išraišką Ketė yra mačiusi daugybę kartų. Vyrams patiko Steisė. Ir dar per švelniai pasakyta. Steisė buvo neįtikėtinai iš kojų verčianti karšta merga. Išvydusiems Steisę vyrams linkdavo keliai ir jie iškart sukvailėdavo. Pasidarydavo tikrų tikriausi kvailiai.

Štai todėl eiti į barą su tokia kaip Steisė tikriausiai buvo klaida — vaikinai dažnai iš anksto nusprendavo, kad jei mergina taip atrodo, vadinasi, jie neturi jokių šansų. Ji atrodė neprieinama.

To, pavyzdžiui, niekada nepasakytum apie Ketę.

Akiniuotis visą dėmesį sukongcentravo į Ketę ir ėmėsi iniciatyvos. Jis prie jos prišliaužė kaip koks šliužas.

Steisė vos susilaikė nenusijuokusi.

— Bus įdomu, — dar spėjo leptelėti.

Tikėdamasi jį atbaidyti, Ketė pažvelgė į Akiniuotį abejingu žvilgsniu ir niekinamai susiraukė. Vyruko tai nesustabdė. Jis prisiarti- no, kryptuodamas pagal melodiją, kuri skambėjo tik jo paties galvoje.

— Sveika, mažule, — tarė. — Ar tavo vardas kartais ne WiFi?

Ketė nieko neatsakė.

— Nes aš kažkodėl jaučiu ryšį.

Steisė pratrūko juoktis.

Ketė toliau abejingai žiūrėjo į jį. Akiniuotis tęsė ataką.

— Žinai, tokios mažytės vištaitės man rimtai patinka. Man tu atrodai tiesiog žavinga. Tokia miniatiūrinė, puikiai tiktum paišdy- kauti. Žinai, kas ant manęs tupėdama puikiai atrodytų? Tu.

— Ir tokios kalbos ką nors sudomina? — paklausė jo Ketė.

— Pala, dar nebaigiau. — Pakosėjęs sau į kumštį, jis išsitraukė „iPhone“ telefoną ir ištiesė Ketei. — Ei, mažute, sveikinu — ką tik patekai į pirmąją mano darbų sąrašo poziciją.

Steisė tiesiog mėgavosi tuo, kas vyksta.

— Koks tavo vardas? — paklausė Ketė.

Jis pakėlė vieną antakį.

— Koks tik panorėsi, mažute.

— Gal tuomet Žąsinas? — Ketė praskleidė savo švarką, norėdama parodyti prie diržo kabantį ginklą. — Ir dabar aš ketinu išsitraukti pistoletą, Žąsine.

— Ei, tu, moteriške, ar tik nebūsi mano nauja bosė? — Jis parodė sau į klyną. — Nes tu man ką tik kai ką pakėlei, bet tikrai ne algą.

— Eik šalin.

— Mano meilė tau — tarsi paleisti viduriai. Tiesiog neįmanoma susitūrėti.

Ketė pasibaisėjusi spoksojo į jį.

— Jau per daug? — paklausė Akiniuotis.

— Oi, žmogau, tiesiog šlykštu.

— Aha, bet galiu lažintis, kad tokių dalykų dar nesi girdėjusi.

Šįkart jis buvo teisus.

— Varyk. Tuoju pat.

— Tikrai?

Nedaug trūko, kad Steisė iš juoko išsitiestų ant grindų.

Vyrukas jau ruošėsi apsisukti ir nueiti.

— Palauk. Gal čia koks testas? Tas Žąsinas — gal komplimentas, ar kaip?

— Eik iš čia.

Įkyruolis gūžtelėjo pečiais, apsisuko, bet pamatęs Steisę pagalvojo — o kodėl ne? Nužvelgęs ilgą jos kūną pasakė:

— Dienos žodis — kojos. Gal einam pas tave ir praskečiam jas?

Steisei patiko erzinti.

— Paimk mane, Žąsine. Čia ir dabar.

— Rimtai?

— Ne.

Žąsinas vėl atsisuko į Ketę. Ši palietė ranka pistoleto dėklą. Pakėlęs rankas, jis nusliūkino šalin.

— Steise? — kreipėsi Ketė.

— Mm?

— Kodėl tokiems vyrukams atrodo, kad galėtų mane pakabinti?

— Todėl, kad atrodai žavi ir linksma.

— Aš ne linksma.

— Ne, bet atrodai linksma.

— Negi tikrai atrodau kaip kokia nevykėlė?

— Atrodai pažeidžiama, — pasakė Steisė. — Nemalonu tau sa-
kyti, bet tas pažeidžiamumas... sklinda nuo tavęs kaip koks feromo-
nas, kuriam tokie nevykėliai tiesiog neįstengia atsispirti.

Abi gurkštelėjo gėrimo.

— Tai dabar pagaliau pasakyk, kas gi man turėtų nepatikti? —
vėl paklausė Ketė.

Steisė vėl atsisuko į Akiniuotį.

— Dabar man dėl jo labai nesmagu. Gal vis dėlto reikėjo jam
padovanoti kokį greituką.

— Tik nepradėk.

— O ką? — Steisė sukryžiuojo savo įspūdingai ilgas kojas ir nusi-
šypsojo Akiniuočiu. Jis Ketei priminė automobilyje per ilgai paliktą
šunį. — Kaip manai, mano sijonas ne per trumpas?

— Sijonas? — pasitikslino Ketė. — Maniau, kad čia diržas.

Steisei taip žaisti patikdavo. Ji mėgėdavosi dėmesiu. Patikdavo
kabinti vyrus, nes jai atrodė, kad toji viena jiems skirta naktis kažkaip
pakeičia jų gyvenimus. Be to, tai buvo tarsi ir jos darbo dalis. Steisė
kartu su dviem kitomis tokiomis pat žavingomis moterimis turėjo
įsteigusios privatų detektyvų biurą. Jų specializacija? Neištikimų su-
tuoktinių medžioklė (jei tiksliau, tai įviliojimas į paspėstus spąstus).

— Steise?

— Mm?

— Kas vis dėlto man nepatiks?

— Štai kas.

Vis dar erzindama Žąsiną, Steisė ištiesė Ketei popieriuką. Ketė
pažiūrėjo į jį ir susiraukė.

KD8115

KarstasSeksas

— Kas čia?

— *KD8115* — tavo vartotojo vardas.

Jos inicialai ir ženkluko numeris.

— *KarstasSeksas* — tavo slaptažodis. O dar — svarbu ir didžiosios, ir mažosios raidės.

— Ir kam jie skirti?

— Svetainei. *YouAreJustMyType.com*.

— Kokia čia svetainė?

— Interneto pažinčių svetainė.

Ketė susiraukė.

— Tai turbūt pokštas.

— Ji tikrai aukšto lygio.

— Taip sakoma ir apie striptizo klubus.

— Prenumeravau tau, — pasakė Steisė. — Metams.

— Juokauji?

— Nejuokauju. Bendradarbiauju su šita firma. Jie tikrai nuoširdžiai dirba. Ir užteks save kvailinti. Tau reikia ką nors susirasti ir tu nori ką nors susirasti. Ir to žmogaus čia, šitame bare, tikrai nerasi.

Ketė atsiduso, atsistojo ir linktelėjo barmenui, vaikinui vardu Pitas, kuris atrodė kaip aktorius, nuolat vaidinantis airį barmeną, nors iš tiesų toks ir buvo. Pitas linktelėjo jai supratęs, kad gėrimus reikia įrašyti į Ketės sąskaitą.

— Kas žino, — tęsė Steisė. — Gal ten sutiksi tą vienintelį.

Ketė žengė durų link.

— Greičiau tik dar vieną Žąsiną.

Ketė surinko *YouAreJustMyType.com*, paskui vartotojo vardą ir tą gėdingą slaptažodį. Susiraukė monitoriaus viršuje pamačius Steisės jai parinktą slapyvardį.

Žavi ir linksma!

— Dar *pažeidžiama* pamišo, — sumurmėjo Ketė.

Buvo jau po vidurnakčio, bet ji niekada neidavo anksti miegoti. Gyveno Niujorke, tokioje vietoje, kuri jai buvo gerokai ne pagal kišenę — studijoje, Manhatane, netoli Centrinio parko, 67-ojoje gatvėje. Prieš kokį šimtą metų šiame kvartale, įskaitant garsųjį „Hotel des Artistes“, gyveno rašytojai, dailininkai, intelektualai — visokie menininkai. Erdvių senovinio stiliaus butų langai žvelgė į gatvę, mažesnių studijų — į kiemą. Laikui bėgant buvusios menininkų studijos buvo paverstos nedideliais dviejų kambarių butukais. Ketės tėvas, policininkas, matė, kaip jo draugai lobsta pirkdami ir parduodami nekilnojamąjį turtą, išbandė ir savo laimę. Šį butą visai nebrangiai jam parduovė vienas žmogus, kuriam Ketės tėtis buvo išgelbėjęs gyvybę.

Apsigyveno ji čia dar mokydamasi Kolumbijos universitete. Už savo aukšto lygio išsilavinimą turėjo būti dėkinga Niujorko policijos departamentui, skyrusiam jai stipendiją, kuria ir buvo apmokėti mokslai. Pagal planą, baigusi universitetą, ji turėjo stoti į teisės mokyklą, o vėliau įsidarbinti kokioje nors prabangioje teisininkų kontorėje Niujorke ir taip nutraukti jos giminėje iš kartos į kartą perduodamą tradiciją dirbti policijoje.

Deja, planas taip ir liko tik planu.

Prie jos kompiuterio klaviatūros stovėjo raudonojo vyno taurė. Ketė gėrė tikrai per daug. Ji žinojo, kad tai jau standartas — nesaikingai geriantis policininkas, bet standartai, žinia, dažniausiai be priežasties neatsiranda. Darbe ji negėrė. Ir šiaip šitai labai netrukdyt jos gyvenimui, nebent jei prireikdavo kam nors paskambinti ar ką nors svarbaus nuspręsti vėlai vakare, tuomet reikalus tvarkyti sekdavosi ne taip sklandžiai, kaip norėtūsi. Tačiau metams bėgant ji įprato po dešimtos vakare išjungti mobilųjį ir nesiartinti prie elektroninio pašto.

Bet štai dabar vėlyvas vakaras, o ji interneto pažinčių portale studijuoja kažkokių žmonių paskyras.

Steisė į Ketės paskyrą buvo įkėlusি keturias jos nuotraukas. Pagrindinė paskyros nuotrauka — iškirptas jos portretas iš bendros nuotraukos, kurioje Ketė nufotografuota su kitomis pamer-

gėmis per vienas vestuves praeitais metais. Bandė pažvelgti į savo atvaizdą nešališkai, bet jai nepavyko. Ketė nekeitė tos nuotraukos. Moteris fotografijoje atrodė nepasitikinti savimi, keistai besišypsanti — lyg būtų laukusi, kad jai kažkas tuoj pliaukštelės delnu per veidą. Visose nuotraukose, — konstatavo Ketė, iškentusi skausmingą peržiūrą, — ji buvo nufotografuota ne viena ir atrodė tarsi dėl kažko nepatenkinta.

Gerai, pakaks žiūrėti į save.

Darbe visi jos sutikti vyrai buvo policininkai. Policininko ji nenorėjo. Nors jie ir šaunūs, bet siaubingi sutuoktiniai. Šį faktą ji žinojo geriau nei gerai. Kai jos močiutė mirtinai pasiligojo, senelis, negalėdamas to pakelti, kažkur pradingo ir grįžo tik tada, kai jau buvo per vėlu. Jis niekada sau už tai neatleido. Bent jau Ketei taip atrodė. Jis buvo toks vienišas, ir nors daugelis jį laikė tikru didvyriu, senelis išsigando tuomet, kai jo labiausiai reikėjo. Su tuo jis niekaip nepajėgė susitaikyti. Savo tarnybinį revolverį visada laikė toje pačioje vietoje — ant viršutinės lentynos virtuvėje, taigi vieną vakarą paėmė jį, atsėdo prie virtuvės stalo ir...

Bum.

Jos tėtis taip pat dingdavo ir kelias dienas negrįždavo namo. Mama tuo metu itin atgydavo, — o dėl to pasidarydavo dar baisiau, — ji arba apsimesdavo, kad tėtis atlieka slaptą tarnybinę užduotį, arba jo dingimą tiesiog ignoruodavo, taigi bet koku atveju laikėsi principo: akys nemato — galvos neskauda. Po to, praėjus kokiam savaitei, tėtis sugrįždavo kruopščiai nusiskutęs, su šypsena veide ir didele mamai skirta rožių puokšte, ir visi elgdavosi taip, tarsi nieko keisto nebūtų nutikę.

YouAreJustMyType.com. Ji, žavi ir linksma Ketė Donovan, užregistruota interneto pažiūčių svetainėje, kurioje vyrai diskutuoja, koks geriausias būdas nusitempti moterį į lovą. Ketė kilstelėjo vyno taurę priešais kompiuterio monitorių ir gurkštelėjo gerokai per didelį gurkšnį.

Gaila, bet šis pasaulis — tikrai ne ta vieta, kur būtų galima taip

paprastai sutikti gyvenimo draugą. Sekso partnerį — taip. Tai paprasta. Tai, tiesą sakant, visiems savaime aišku, kaip dukart du. Ir nors Ketė mėgo kūniškus malonumus taip pat, kaip ir bet kuri kita normali mergina, jei per greitai suguldavo į lovą su vaikinų, žinodavo, kad ilgalaikių santykių su juo nebus. Ketė to nesmerkė, nes tokia buvo tiesa ir nieko čia nepakeisi.

Ketės kompiuteris skambtelėjo. Monitoriuje pasirodė pranešimo langelis su tekstu:

Spauskite čia, jei norite pamatyti sąrašą žmonių, kurie jums puikiai tiktų į porą!

Ketė ištuštino taurę. Pasvarstė, ar įsipilti dar, bet nusprendė, jog vis dėlto pakaks. Gerai pagalvojusi suprato akivaizdžią, bet nepripažintą tiesą: ji norėjo, kad jos gyvenime atsirastų žmogus. Būk drąsi ir prisipažink sau, gerai? Kad ir kaip stengėsi būti nepriklausoma, Ketė norėjo turėti vyrą, partnerį, žmogų, šalia kurio vakare būtų galima įsirangyti į lovą. Vyrų tikrai nesivaikė ir per daug dėl jų nesistengė, bet iš prigimties ji nebuvo vienišė.

Ketė pradėjo apžiūrinėti jai siūlomų vyrų paskyras. Jei nori laimėti, reikia pasistengti?

Apgailėtina.

Kai kuriuos galima atmesti vos tik žvilgtelėjus į pagrindinę jų paskyros nuotrauką. Geriau pagalvojus, viskas juk ir priklauso būtent nuo tos vienintelės nuotraukos. Portretai, kuriuos vyriškiai taip kruopščiai išsirenka, kad ir kaip žiūrėtum, vis tiek lemia tą pirmą (labai santūrų) įspūdį. Nuotraukos tikrai labai daug ką pasako.

Tai va: jei sąmoningai ant galvos užsidėjai fetrinę skrybėlę — iš karto atsakymas ne. Jei nusprendei įkelti nuotrauką, kurioje tu pusnuogis, ir visai nesvarbu, kad puikiai atrodo, — tikrai ne. Jei tu su ausinėmis, — jergutėliau, nejaugi esi toks svarbus asmuo? — man netinka. Jei turi nedidelę barzdelę po apatine lūpa arba didžiuojiesi savo liemene, esi primerkęs akį ar rankomis rodai kažkokius gestus,

vilki oranžinius marškinius (tiesiog nepatinka), ant viršugalvio užsidėjęs akiniai nuo saulės — iš karto ne, ne, ne. Jei tavo slapyvardis *Eržilas, SeksiŠypsena, TirtingasGrazusBerniukas, Moterų Sotintojas* — viskas tuo pasakyta.

Ketė atsidarė apžiūrėti keleto vaikinių, kurie jai pasirodė... pakankamai draugiški... paskyras. Visų turinys tiesiog apgailėtinai panašus. Visiems svetainėje užsiregistravusiems patiko pasivaikščiojimai prie jūros, lankytis kavinėse ir restoranuose, sportas, egzotiškos kelionės, teatrai, muziejai, jie mėgo aktyviai leisti laiką, rizikuoti ir patirti įsimintinų nuotykių — nors lygiai taip pat jiems patiko ir būti namuose, žiūrėti filmus, gerti kavą, tiesiog kalbėtis, ruošti maistą ir skaityti knygas — patys paprasčiausi malonumai. Visi vaikinai tvirtino, kad svarbiausia moters savybė yra humoro jausmas... Kur jau ne. Ketė jau net pradėjo įtarti, ar kartais „humoro jausmas“ nėra eufemizmas, pavartotas vietoj „dideli papai“. Žinoma, nė vienas vyras nepamiršdavo paminėti, kad norėtų susipažinti su moterimi, kurios kūnas būtų atletiškas, lieknas *ir išraiškingų moteriškų formų*.

Tai jau labiau panėšėjo į tiesą, nors gal greičiau į visišką atvirumą.

Apskritai interneto paskyrose tikrovės mažai. Užuoat atskleidęs, koks yra iš tikrųjų, žmogus pasinaudoja galimybe pateikti save tokį, kokį save *įsivaizduoja* arba kaip norėtų atrodyti, kad patiktų būsimam partneriui. Taigi labiausiai tikėtina, kad informacija interneto paskyroje (o psichologams čia puiki proga pasireikšti) tiesiog atspindi tai, koks tu norėtum būti.

Aišku, buvo ir įdomesnių minčių, bet jei reikėtų vieno žodžio joms apibūdinti, ko gero, tai būtų žodis *saldu*. Kad ir šita: „Kiekvieną rytą gyvenimas — tarsi tuščia drobė, ant kurios bus kas nors nutapyta“. Klik. O štai kai kurie ieško sąžiningo ir atviro žmogaus, todėl nepaliaudami kartoja, kokie jie patys sąžiningi. Kai kurie apsimeta esą nuoširdūs. Dar kiti labai jau pretenzingi, mėgstantys pasigirti arba nepasitikintys savimi, ieškantys paramos. Visai kaip tikrame gyvenime, pagalvojo Ketė. Kai kurie paprasčiausiai persistengia. Despera-

tiškų pastangų tvaikas raibuliuodamas sklido nuo monitoriaus kaip prasto odekolono kvapas. Ir tas savęs, tarsi sielos draugo, pristatymas geriausiu atveju buvo atgrasus. Realiame gyvenime niekas ir nesitiki taip paprastai surasti gyvenimo draugo, tačiau užsiregistravę interneto pažinčių svetainėje, vos ne tą pačią akimirką tikimės rasti žmogų, šalia kurio kiekvieną rytą norėtusi atsibusti visą likusį gyvenimą.

Kažkokia iliuzija ar tiesiog viltis — kvailių motina?

Tokia ta blogoji pusė. Ciniškai į viską žvelgti ir šaipytis papras-ta, bet šiek tiek pagalvojusi Ketė suprato vieną dalyką, kuris smėigė tiesiai į širdį: kiekviena paskyra — tai gyvenimas. Atrodytų, kas čia tokio, bet taip, už kiekvienos tokios niekuo neišsiskiriančios „noriu tau patikti“ paskyros buvo žmogus su savo svajonėmis, siekais ir troškimais. Juk jis užsiregistravo, susimokėjo mokesťį ir surašė šitą informaciją ne šiaip sau. Reikia tik įsivaizduoti, kaip visi šie vienišiai čia atsirado — vildamiesi, kad pastarasis kartas bus kitoks, tikėda-miesi, kad dabar pagaliau jau tikrai sutiks svarbiausią savo gyvenimo žmogų.

Oho. Šią sampratą galima trumpam pritaikyti sau.

Ketė susimąščiusi leido pro akis paskyras vis sparčiau, veidai vyrų, kurie užsiregistravo čia, vildamiesi sutikti tą vienintelę, nuo vis didėjančio greičio susiliejo į vieną chaotišką vaizdinį, ir tada Ketė išvydo jo nuotrauką.

Kokią sekundę ar dvi Ketės smegenys negalėjo suvokti to, ką matė akys. Prireikė dar vienos sekundės, kad pirštai liautųsi spau-dę kompiuterio pele, ir dar vienos, kad nuotraukos pradėtų keistis lėčiau ir galiausiai vaizdas monitoriuje sustotų. Ketė nusiramino ir giliai įkvėpė.

Negali būti.

Galvodama apie tuos vyrus fotografijose, apie jų gyvenimus, troškimus, jų viltis, Ketė sparčiai peržiūrinėjo informaciją monito-riiaus ekrane. Jos mintys, — o tai buvo Ketės, kaip policininkės, kartu ir stiprioji, ir silpnoji pusė, — sukosi aplink ir nebūtinai koncentra-vosi į tai, kas tuo metu būdavo priešais ją, tačiau bendrą vaizdą ji vis

tiesiog sugebėjo suvokti. Taigi dirbdama policininke ji sugebėjo išvengti galimybes, atsitraukimo kelius, alternatyvius scenarijus ir suvokti tai, ką slepia atsiradusios kliūtys ar bandymai suklaidinti, sutrukdyti, pergudrauti.

Kita vertus tai reiškė, jog Ketė kartais nepastebėdavo to, kas visiškai akivaizdu.

Ji pradėjo lėtai spaudyti rodyklę, kad sugrižtų atgal.

Negali būti, kad tai jis.

Turbūt jo veidas tik pasivaideno. Visos tos mintys apie tikrą meilę, giminingą sielą, tą vienintelį, su kuriuo ji norėtų praleisti visą savo gyvenimą — galbūt tai tik vaizduotės padarinys. Praėjo aštuoniolika metų. Kelis sykius padrąsinta alkoholio ji ieškojo apie jį informacijos internete, bet rado tik kelis senus jo rašytus straipsnius. Nieko apie tai, ką jis veikia dabar. Tai ją nustebino ir sužadino smalsumą, — juk Džefas buvo puikus žurnalistas, — bet ką ji dar galėtų padaryti? Ketei norėjosi nuodugniau pasidomėti, ką jis veikia. Dirbant tokį darbą jai nebūtų sunku. Tačiau ji nemėgo painioti darbo ir asmeninių reikalų. Galėjo paprašyti Steisės, bet vėlgi, kas iš to?

Džefo nebėra.

Lakstyti iš paskos ar internete ieškoti informacijos apie buvusį meilužį — kaip apgailėtina. Gerai jau, Džefas buvo daugiau nei meilužis. Daug daugiau. Kairės rankos nykščiu Ketė nejučiomis palietė pirštą, ant kurio anksčiau buvo žiedas. Tuščia. Džefas pasipiršo — viską padarė taip, kaip dera. Gavo tėvo sutikimą. Prašydamas jos rankos priklaupė ant kelio. Bet daugiau jokių nesąmonių. Jis neslėpė žiedo deserto indelyje ir nesiūlė jai tekėti ant Madison Skver Gardeno arenos švieslentės išspausdintais žodžiais. Viskas buvo atlikta nepriekaištingai, romantiškai ir laikantis tradicijų, nes jis žinojo, kad būtent taip ji ir norėtų.

Jai akyse pradėjo kauptis ašaros.

Ketė spaudė rodyklytę, vedančią atgal pro veidų bei įvairiausių šukuosenų popuri, ir jos pirštas galiausiai sustojo. Kokią akimirką ji tiesiog žiūrėjo sulaikiusi kvapą, bijodama pajudėti.

Moteris skausmingai sudejavo.

Ketė staiga ir vėl pajuto draskančią širdperšą. Skausmas buvo toks pat stiprus kaip ir anuomet, kai jos širdis buvo sudaužyta į šukes. Atrodė, kad Džefas pro tas duris išėjo ką tik, prieš kokią akimirką, o ne prieš aštuoniolika metų. Ketė drebančia ranka lietė jo veidą ekrane.

Džefas.

Vis dar toks pat velniškai gražus. Truputį senstelėjęs, ties smilkiniais pražilęs, bet, jergutėliau, kaip jam tai tinka. Ketė tuo niekada nebūtų suabejojusi — Džefas vienas iš tų, kurių išvaizda metams bėgant tik gerėja. Ji glostė jo veidą. Išriedėjo ašara.

O jergutėliau.

Ketė pabandė susiimti, pamėgino žengti žingsnį atgal ir pažvelgti į nuotrauką iš šiek tiek toliau, bet kambaryje viskas sukosi ir ji nežinojo, kaip tą sukimąsi sustabdyti. Jos vis dar drebanti ranka sugrįžo prie pelės ir spustelėjo ant pagrindinės paskyros fotografijos, kad ją padidintų.

Monitoriuje atsivėrė naujas puslapis. Nuotraukoje Džefas stovėjo, buvo apsilvilkęs flanelinius marškinius ir džinsus, rankas susikišęs į kišenes. Tas neapsakomas jo akių mėlynumas! Jis visas toks žavus. Velniškai gražus. Atletiško kūno sudėjimo, lieknas. Ketės viduje iš kažkur giliai vėl pradėjo kilti sumaištį kelianti jausmų banga. Vieną akimirką Ketės žvilgsnis nukrypo į miegamąjį. Ji gyveno čia ir tada, kai jie buvo drauge. Tame miegamajame po jo lankėsi ir kiti vyrai, bet ji nė karto nepajuto nieko panašaus, ką teko patirti su sužadėtinium. Ji žino, kaip tai atrodo, bet kai būdavo su Džefu, jis kiekvieną jos dalelę priversdavo siausti ir gausti. Ir tą jo pranašumą lėmė ne technika, dydis ar dar kas panašaus, o iš pirmo žvilgsnio visiškai su erotika nesusijęs dalykas — pasitikėjimas. Tik dėl jo seksas su Džefu buvo toks varantis iš proto. Ketė su juo jausdavosi saugi. Jausdavosi laisva, graži, drąsi. Kartais jis ją paerzindavo, būdavo valdingas, elgėdavosi su ja taip, kaip jam norėdavosi, bet niekada nepadarė nieko, dėl ko ji pasijustų nejaukiai ar pažeidžiama.

Ketė niekada neleido sau taip jaustis su jokių kitų vyrų.

Moteris spustelėjo ant nuorodos, kad galėtų perskaityti visą Džefo paskyros aprašymą. Asmeninis jo prisistatymas buvo trumpas ir, Ketė pagalvojo, tobulas: „Pažiūrėkim, kas iš to išeis.“

Jokio spaudimo. Jokių grandiozinių planų. Jokių išankstinių sąlygų, garantijų ar nerealių lūkesčių.

„Pažiūrėkim, kas iš to išeis.“

Jos akys nuslydo į skiltį „Šeiminė padėtis“. Sunku būtų suskaičiuoti, kiek kartų per pastaruosius aštuoniolika metų Ketė svarstė, kaip vis dėlto susiklostė jo gyvenimas, taigi akivaizdu, kad pats pirmas ir labiausiai rūpimas klausimas — kas nutiko Džefui, kad dabar jis ieško pažinčių vienišių svetainėje?

O tada vėl — kas atsitiko jai?

Šeiminė padėtis: Našlys.

Nieko sau.

Ji pabandė įsivaizduoti: Džefas veda moterį, su ja gyvena, myli, o galiausiai ant jo rankų ji numiršta. Sunku suvokti. Kol kas. Ji ir netrokšta suvokti. Tebūnie. Neverta dabar gilintis. Nėra jokie reikalo.

Našlys.

O toliau — dar vienas sukrėtimas: Vienas vaikas.

Čia niekas nerašo, kokio amžiaus vaikas, bet tai ir nėra svarbu. Kiekviena nauja žinia, kiekvienas naujas faktas apie vyrą, kurį ji kadaise iš visos širdies mylėjo, sudrebindavo žemę po jos kojomis. Jis daugelį metų pragyveno be jos. Kodėl jai viskas atrodo taip keista? Ko ji tikėjosi? Jų išsiskyrimas buvo staigus ir neišvengiamas. Jis išėjo pro duris, ir taip nutiko dėl jos kaltės. Jis išėjo, pradingo kaip ir visas tas gyvenimas, kuris jai buvo įprastas ir kokio ji norėjo.

Dabar Džefas sugrįžo. Jis buvo vienas iš šimto, galbūt net dviejų šimtų vyrų, kurių paskyras ji šiandien peržiūrėjo.

Tik klausimas, ką jai dabar daryti?